

[Carl Petersen.]

siddelse af, og som kan overbevise mig om, at den metode, man har valgt, er den, man bør foretrække, og jeg skal da være rede til at arbejde for den.

Jeg har efter disse indledende bemærkninger nogle bemærkninger at gøre til de enkelte paragraffer.

I § 4, stk. 3, hedder det, at såfremt en besætnings ejer modsætter sig påbudt vaccination, er det mejeri, hvortil han er leverandør af mælk, berettiget til at afvise modtagelse af mælk fra den pågældende ejendom.

Denne bestemmelse er efter min mening altfor mild. Det er jo ingen straf. Han har jo lov til, således som paragraffen er formet, at sælge sin mælk andre steder. Jeg synes, at dette at undlade at efterkomme et påbud, der er givet af en minister, som har bemyndigelse i henhold til en lov, må være et lovbrud, og ved dette lovbrud kan vedkommende afstedkomme de ulykker overfor naboerne, som jeg før nævnte. Ville det ikke være mere naturligt, hvis en sådan halsstarrig besætnings ejer fik et erstatningsansvar for de tab, han påfører andre ved ikke at ville følge de anviste metoder? Jeg må indrømme, at jeg har ingen medlidenhed med disse enere. Hvis de vil spille, så må det være med deres egne penge som indsats og ikke med andres midler.

Med hensyn til bestemmelsen i § 5 om, at mejeriet skal betale for vaccinationen og siden kan opkræve hos de enkelte landmænd, synes jeg, det havde været bedre formuleret, hvis der stod, at den enkelte landmand skulle betale. Så var det ens for alle, og skulle man derefter indenfor en mejerikreds beslutte at betale kollektivt, så har man ret til at gøre dette; så blev mejerierne i hvert fald fri for kværuleanternes parade.

Jeg er ligeledes betænkelig ved stk. 2 i § 9, der bestemmer, at ministeren kan yde erstatning også i tilfælde, hvor man mener at tilfældig sygdom af stærkt værdiforringende karakter er påført et dyr ved vaccination. Det lyder jo meget enkelt og meget betryggende, men jeg er bange for, nu da vaccinationen bliver en almindelig foreteelse, at de tilfældige sygdomme af værdiforringende karakter vil blive hævdet stammende fra denne vaccination, enten det er tilfældet eller ej, og det kan nok blive ret besværligt at administrere en sådan bestemmelse.

Der er også enkelte andre småting, som

jeg dog skal undlade at nævne, da jeg stadig går ud fra, at lovforslaget vil blive behandlet i et udvalg, og at ministeren da er villig til at forhandle om de forskellige spørgsmål, som måtte blive rejst. Men jeg gentager, at jeg er tilfreds med, at vi nu får lovgivet på dette område, og jeg tilsiger mit partis velvillige behandling af lovforslaget og udtaler håbet om, at vi inden længe kan få det ophøjet til lov.

Kr. Kristensen: Siden 1938 har der her i landet været fremstillet vaccine til bekæmpelse af mund- og klovesyge. Vaccinationen har indenfor det tidsrum, den var virksom, givet megen sikkerhed mod angreb af sygdommen, ikke forstået som 100 pct. sikkerhed — det kan en vaccine aldrig give, der vil altid være ganske enkelte tilfælde, hvor den svigter —, men den har været en meget værdifuld hjælp i bekæmpelsen af denne ondartede kvægsygdome.

De erfaringer, man gjorde under den sidste epizooti, viser således, at Maribo amt kun havde 4—5 pct. angrebne besætninger, medens de to fynske amter havde 20—25 pct. angrebne. Det skyldtes uden tvivl, at man i Maribo amt fik gennemført mange vaccinationer det foregående år, da der var optræk til en forårsepizooti, og dermed skabte en betydelig dækning af mange besætninger i landsdelen, medens man i de to fynske amter kun havde foretaget en ret beskeden vaccination og derfor kun havde en beskeden dækning mod sygdommen, da den store efterårsepizooti satte ind.

Hidtil har vaccinationen som forebyggende middel mod mund- og klovesyge hvilet på fuldstændig frivilligt grundlag, og det ønsker vi i det væsentlige opretholdt også fremover, men på den anden side er landbruget interesseret i, at der vaccineres mest muligt, og adskillige af de spredte tilfælde, navnlig i Jylland, som nu forekommer, kunne sikkert være undgået, ifald de pågældende landmænd havde vaccineret. På adskillige egne kniber det endnu med at få alle andelshavere med, selvom der indenfor mejerikredsen er konstateret flere tilfælde af mund- og klovesyge. En indberetning fra en jysk veterinærinspektør viser således, at der i adskillige mejerikredse, hvor der var 6—8 udbrud, kun blev vaccineret af 40—50 pct. af andelshaverne. De erfaringer, man således har gjort med hensyn til vanskeligheden ved at få alle